

[Lowzow.]

af denne dag; at man finder frem til, at ministeren optager kontakt med de ansvarlige dele af erhvervet og forhandler sig frem til noget. Men det kræver, at erhvervet er enigt med sig selv. Det ved man udmærket i andre erhverv, og det gælder også her.

Vi skal også gøre os klart, at dette erhverv er både på havet og på land. Der er måske — jeg kan ikke sige tallet — 20.000, 25.000, 30.000 mennesker i industri, i serviceerhverv, som er afhængige af fiskerne og fiskeriet. De kan ikke lades tilbage hverken én eller to måneder. Det kan man simpelt hen ikke være bekendt, og det er umuligt i den situation, landet i det hele taget befinder sig i i øjeblikket. Fiskeindustrien, ved vi, kan ikke engang, når bådene er på havet, klare sig med danske tilførsler, så det kan ikke nytte noget i denne tid at lægge udenlandske fiskere for had. Vi skal have samarbejde med dem. Vi er nødt til at have deres leverancer for at opretholde dansk fiskeindustri, og bliver dansk fiskeindustri ikke ved med at være på pladsen, er det værst for fiskerne, for de vil komme til at savne den.

Mange erhverv er i knibe i disse måneder. Fiskerierhvervet skal ikke tro, det er det eneste erhverv; det ved vi i folketinget. Alle møder naturligt frem over for deres minister, over for folketinget. Dette fastslår, at vi ikke kan leve af at hjælpe hinanden, men vi kan sikre, at vi udnytter vores muligheder bedst muligt ved at hjælpe med til at tilpasse os nye forhold, at ændre vores produktionsbillede efter de forhold, vi alligevel skal leve efter, og det er den tilpasning, som man kan forhandle sig frem til.

En ting må vi dog sige, og det er, at omkostningsniveauet for en stor del bestemmes af regeringens førte politik, og dér kan vi forlange noget. Det er for en stor del et omkostningsniveau spørgsmål, som plager os i dag.

Fiskeriet er løbet ind i en række problemer, nogle sammen med resten af samfundet og andre specielt for fiskeriet, og et af de største problemer er selvfølgelig inden for industrifiskeriet. Det er mest af alt et pris-spørgsmål, men også det store spørgsmål, om biologerne har ret, om, i hvor høj grad de har ret, om mængderne af fisk er der, om de kommer igen osv. Det er ikke et problem, vi

kan løse her øjeblikkeligt, men det er også et af de problemer, som man, hvis man tager det koldt og roligt, har mulighed for at forhandle igennem. Men vi skal huske på, det ikke kun er dér, der er kvoter, der er kvoter inden for alle fiskerigræne.

Der er også en anden ting, som ligger til grund for hele diskussionen: der er ikke ret mange, der tror, vi kan undgå en 200-sømile-fiskerigrænse. Der har måske ikke været talt helt så meget om den i dag, men det er i virkeligheden det, der er grundlaget for, at vi må tage det meget alvorligt at bryde internationale aftaler, ikke at gå ind i internationale aftaler. Denne 200-sømile-grænse vil som bekendt gøre, at der på vores eget område kun kan fiskes en 20, 22, 23 pct. af det fiskeri, vi skal have i Danmark, derfor er vi nødt til i fremtiden at leve med internationale aftaler, hvis vi skal opretholde erhvervet, og derfor er en af de vigtigste ting at få fastslået, at De europæiske Fællesskabers vande skal betragtes som fælles fiskerivande i fremtiden, altså at vi fortsat skal have mulighed for med kvoter, med aftaler, at fiske i alle disse vande. Det skal vi have ret til, og det må vi stille som en betingelse.

Vi skal også gå ind i debatten — og her ligger det store pres på ministeren — med det krav, som ministeren må følge op, at vi får en fiskeripolitik i De europæiske Fællesskaber, som accepterer danske forhold, som accepterer danske specielle ønsker, fordi vi har et så stort og så specielt fiskeri. For at leve op til det vil jeg bede ministeren skaffe os en samlet opgørelse over alle de former for nationale støtteordninger, der overhovedet findes i De europæiske Fællesskaber. Vi har fået én nu og én da. Man kan ikke kæmpe for at få noget fjernet, som man ingen virkelig oversigt har over, og selv erhvervets folk ved ikke i dag, hvad der virkelig praktiseres overalt i EF. Når vi så har dem registreret, må vi stå sammen om at få dem fjernet. Hvor meget man kan fjerne, som en af de foregående talere sagde, af norske og canadiske nationale ordninger, ved jeg ikke, for det skal ske under en anden form, når man ikke er i det samarbejde, som vi er i i De europæiske Fællesskaber.

Vi må forhandle os frem til en løsning af spørgsmålet om trawlfri zoner, som er så vitalt for danskerne, og som rammer os så hårdt, men faktisk ikke rigtig rammer an-